

ganske kort Bemærkning derom. Det fri-konservative Partis Formand og Ordfører sluttede sig i Virkeligheden til Højre under den Forhandling, som jeg sigter til. Ogsaa han udtalte, at han ønskede en Undersøgelse af den højtærede Justitsministers Forhold, ønskede det for at fjerne den Uhygge, som var til Stede paa Grund af de Angreb, som vare rettede mod og ikke vare modbeviste af den højtærede Justitsminister. Hvorledes kan saa det frikonservative Parti stemme for dette Forslag? Men Sagen er vel ogsaa den, at dette Parti ostentativt og demonstrativt har forladt Salen, ikke deltager i Forhandlingen og, saa vidt man kan forstaa, heller ikke vil deltage i Afstemningen. Maaske ogsaa den samme Bevægelse finder Sted fra en Del af Højre. Og nu vil altsaa det ske, at om lidt vil dette Forslag blive vedtaget, idet Regeeringspartiet stemmer for det og en lille Del af Højre, den mest konservative og reaktionære Del af Højre, som vel i den ærede Ordfører ser sin Ordfører, deltager i denne Afstemning, slutter sig til Regeeringspartiet og giver derigennem — lader det til — den højtærede Justitsminister den Tillidserklæring, som vist er højst fornøden, hvis han skal vedblive at være i sit Embede.

Ordføreren (Goos): Det ærede Medlem, som nu satte sig, har ført Sagen ind paa et personligt Spor, bort fra det saglige. Jeg kan ikke følge ham heri og vil ikke gøre det. Højre og fremfor alt jeg, som har været dets Ordfører, ere os bevidste, at vi have handlet i denne Sag af rent saglige Grunde. Saaledes have vi opfattet og saaledes opfatte vi fremdeles vor parlamentariske Pligt, og særlig som Højres Medlemmer kunne vi ikke opfatte Sagen anderledes, da det hører til vort Program, at vi forhandle om enhver Sag med den Minister, som Kongen har valgt. Altsaa, vi ere ganske udelukkede fra her at tage personlige Hensyn og ere nødtte til at behandle Sagen sagligt, saaledes som den fortjener. Men for øvrigt ser jeg ikke, at noget andet Parti har taget noget andet Standpunkt, thi ser jeg efter, hvad de forskellige Mindretal have udtalt i Betænkningen fra Fællesudvalget, er det i Virkeligheden udelukkende sagligt, og det gælder ikke blot det, som er fremkommet fra et Mindretal, de to frikonservative Medlemmer, men ogsaa det, som er fremkommet fra et Mindretal i Folketinget, bestaaende af det saakaldte radikale Parti

og Socialdemokraterne, har udelukkende været saglige Indvendinger.

Sonne: Det ærede 7ende Medlem for 1ste Kreds (Brandes) udtalte Forventningen om, at vi ved en nær forestaaende Afstemning vilde se det ministerielle Parti i Forening med en liden Del af Højre, det reaktionære Højre, stemme for Fællesudvalgsflertallets Indstilling. Jeg hører hverken til det ene eller det andet af disse Partier, allermindst til det reaktionære Højre, men ogsaa jeg agter at stemme for Indstillingen, og mit Motiv dertil er ganske simpelt dette, at jeg i denne Sag som i alle andre Sager lader saglige og ikke personlige Hensyn være de for mig bestemmende.

Brandes: Til det ærede Medlem, der sidst talte, skal jeg tillade mig at sige, at det ærede Medlem vistnok ikke er sikker paa, til hvilket Parti han skal regne sig. Det synes jeg ogsaa, at hans tidligere Formand konstaterede under Behandlingen af Valgloven, at det ærede Medlem altid var i nogen Tvivl om, til hvilket Parti han skulde regne sig, og hvis han regnede sig til et, fortrød han straks, at han ikke havde regnet sig til et andet. Det er meget muligt, at det ærede Medlem, skønt han ikke selv tror det, tilhører et overordentlig reaktionært Parti. Derfor skal han, som nu er Rebel, frikonservativ Rebel, ikke være ganske sikker paa, at han ikke, som han begyndte med at være, ender som reaktionær Højremand.

Til den ærede Ordfører skal jeg sige, at hans Svar til mig var, som jeg vel ogsaa kunde vente, intet Svar. Det bestemte Spørgsmaal, jeg rettede til ham, svarede han ikke paa. Han har jo Lov til at lade være at svare. Mit Spørgsmaal var, om han delte den Mening, der udtaltes af hans Partis Ordfører her i Salen ved Finanslovens første Behandling. Det Spørgsmaal gaar den ærede Ordfører udenom, han vil i denne Sag ikke have nogen Mening om den nuværende Justitsministers Person, og han erklærer desuden, at hans parlamentariske Pligt er den at behandle en saadan Sag som rent saglig og uden Hensyn til Personen. Den ærede Ordfører vil dog vist indrømme, at der er Tilfælde, hvor det kan være ens parlamentariske Pligt at optræde mod en Minister for at give ham et Mistillidsvotum, hvis man f. Eks. mener, at han misbruger sin Magtfuldkommenhed i sin Administration paa en saadan Maade, at Rigsdagen har gyldig Grund til at optræde imod ham. Her er ikke